

og der er i rigt mål mange og store mangler med hensyn til, hvordan den compensation ydes. Derfor er vi meget tilhængere af, at vi nu får den her revision af arbejdsskadeloven, som ministeren har bebudet, og vil tage det forslag her ind i den forbindelse.

Vi kan altså ikke støtte det, som det ligger, men vil se på det i den anden sammenhæng.

Tove Videbæk (KRF):

Kristeligt Folkeparti er positive over for B 131, for selvfølgelig skal selvstændige erhvervsdrivende og deres medhjælpende ægtefæller også være sikret mod følger af arbejdsskade. Så vi støtter B 131.

Pia Christmas-Møller (KF):

Jeg vil gerne indlede med at takke mange gange for den overvældende, ikke bare interesse, men også positive stemning, der er for dette beslutningsforslag. Det glæder Det Konservative Folkeparti overordentlig meget, ikke mindst, når man tager i betragtning, at jeg, da jeg blev klar over dette problem og derfor rejste det i en række spørgsmål til socialministeren, fik at vide, at socialministeren ikke på daværende tidspunkt ønskede at rette op på denne diskrimination. Det er uægtelig andre toner, vi hører i dag både fra regeringen og fra venstrefløjspartierne. Det synes jeg er meget glædeligt, og det vil jeg gerne kvittere for.

Flere ordførere, bl.a. fru Anne Baastrup, men også andre, har været inde på, hvad årsagen mon var til, at man ophævede den frivillige forsikringsordning tilbage i 1978.

Jeg har gransket lidt i det, og årsagen var, at erstatningsbeløbene var blevet så latterligt små, at det ingen interesse havde, og så valgte man altså helt at fjerne ordningen frem for – hvad der måske havde været mere på sin plads – at hæve beløbene til et tidssvarende niveau. Det var årsagen, sådan som jeg har fået det oplyst.

Flere har været inde på, at de gerne vil have nogle forhold undersøgt under udvalgsbehandlingen. Det er helt naturligt. Jeg er glad for, at SF ønsker at sikre sig, at alle selvstændige nu også er med i målgruppen. Det kan vi fuldt ud støtte. Jeg er overbevist om, at vores forslag dækker hele gruppen, men lad os da endelig få gransket sagen meget nøje.

Jeg vil gerne kvittere for den meget, meget positive modtagelse, forslaget har fået. Jeg håber, at den positive modtagelse vil omsætte sig i konkret handling, så de selvstændige rent fak-

tisk bliver dækket, og så vi får fjernet den diskrimination, der i dag er i arbejdsskadeforsikringsloven.

Jeg har hørt mig til, at en række partier foretrækker at se dette spørgsmål i sammenhæng med den forestående revision af arbejdsskadeforsikringsloven; det har jeg noteret mig, og jeg vil naturligvis overveje, hvordan vi skal arbejde videre med beslutningsforslaget her i foråret.

For mig er det helt afgørende, at vi får et flertal bag den helt klare tilkendegivelse, at selvstændige helt naturligt skal omfattes af arbejdsskadeforsikringsloven. Hvordan vi gør det mest hensigtsmæssigt, må bero på en nøjeré vurdering under udvalgsarbejdet.

Men foreløbig tak for den meget positive velvilje. Den kom jo faktisk fra alle partier, og det er jo ikke så tit, man oplever det. Så tak for det.

Hermed sluttede forhandlingen, og forslaget overgik derefter til anden (sidste) behandling.

Afstemning

Formanden:

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Socialudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

19) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 132:

Forslag til folketingsbeslutning om videreførelse af ledsageordningen efter folkepensionsalderens indtræden.

Af Aase D. Madsen (DF) m.fl.
(Fremsat 28/2 2001).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Socialministeren (Henrik Dam Kristensen):

Alderskriteriet i ledsageordningen kan opleves urimeligt og måske også ulogisk, når man fra den ene dag til den anden ændrer status og der-

med ikke længere er berettiget til ledsagelse, for den fysiske tilstand og behovet er jo uændret.

Jeg tror, at det er værd at erindre sig, at da ledsageordningen i sin tid blev indført, blev den indført som en handicapkompenserende ordning til grupper af handicappede under 67 år, der levede isoleret og ikke kunne komme ud på anden måde. Det var den gruppe, man via ordningen ønskede at give mulighed for at have et mere aktivt liv ved at kunne blive ledsaget til forskellige aktiviteter efter eget ønske. Gruppens muligheder og forhold skal altså sammenlignes med muligheder og forhold for personer i den erhvervsaktive alder.

Hvis ordningen udvides som foreslået, hvor de, der har haft ordningen, kan beholde den, når de fylder 67 år, kan det godt være, at man ophæver én form for ulighed, men man skaber en anden ulighed, for hvad så med de personer, som får lignende problemer, efter de er fyldt 67 år? Så vil man altså have den situation, at nogle over 67 år vil kunne få en ledsageordning, mens andre med måske eksakt de samme problemer ikke ville kunne få den.

Derfor skal de her problemer også løses lidt mere generelt og være fokuseret i forhold til at hjælpe de over 67-årige. Blandt andet er hjemmehjælpen gjort mere fleksibel. Fra den 1. april skal kommunerne give modtagerne af praktisk hjælp mulighed for i særlige tilfælde at vælge en helt eller delvis anden praktisk hjælp end den, der er visiteret til.

Den enkelte kommune kan i disse tilfælde tilbyde modtagerne at bytte til ydelser, der ligger ud over den nødvendige praktiske hjælp. Det kan f.eks. være ledsager på gåture eller lignende. Det er vigtigt at holde fast i, at den enkelte bruger får den nødvendige praktiske hjælp til de opgaver, som pågældende ikke selv kan løse. Ønsket om at bytte ydelse skal derfor ses i sammenhæng med kommunernes forpligtelse til den nødvendige praktiske hjælp.

Derudover rummer serviceloven muligheder for, at pensionister såvel som ikkepensionister via kommunalt tilrettelagte tilskudsordninger kan få økonomisk tilskud til individuel befording, hvis de på grund af varig nedsat funktionsevne ikke kan benytte offentlige transportmidler.

Hertil kommer muligheden for at supplere den individuelle befording efter serviceloven med kørsel gennem trafikselskabernes kørselsordning. Disse ordninger tilrettelægges lokalt af

amter og trafikselskaber i samarbejde med handicaporganisationerne.

Så til sidst vil jeg gerne påpege, at det i forbindelse med førtidspensionsreformen har været udgangspunktet, at pensionisters behov skal varetages via pensionslovens bestemmelser. I forbindelse med overgang til folkepension skal der således foretages en grundig vejledning af borgeren, hvor vedkommendes fremtidige økonomiske situation og hensyn til behov for praktisk og personlig hjælp, hjælpemidler m.v. samlet bliver vurderet.

Samtidig vil det være relevant at vurdere om vedkommende kan få personligt tillæg efter § 17 i pensionsloven. Kommunerne kan efter den bestemmelse yde tilskud til dækning af udgifter til kollektiv eller individuel befording, hvis pensionistens forhold er særlig vanskelige.

Derfor finder regeringen ikke, at vi kan støtte dette beslutningsforslag.

Grete Schødt (S):

En ledsageordning til handicappede borgere blev gennemført for at sikre yngre en frihedsgrad som kompensation for et handicap.

I den forbindelse blev aldersgrænsen 67 år sat, og det var selvfølgelig ud fra den betragtning, at bliver man ældre, er der også et større behov for hjemmehjælpen og opgaver udført af hjemmehjælpen, og der er så nogle andre mekanismer, der træder i kraft, når man først er fyldt 67 år, bl.a. initiativer som kørselsordning.

Forslagsstillerne foreslår så, at lovgivningen om, at alle, der i dag har ledsageordning, fortsætter med denne ordning uanset alder. Det er egentlig ret sympatisk, for handicappet stopper jo ikke, fordi man bliver 67 år. Det er jeg faktisk helt enig i. Men der er en høj pris at betale, og jeg mener ikke, at vi giver mere lighed og frihed til hele målgruppen.

Det næste spørgsmål, man så kan stille er, hvor mange det her vil komme til at omhandle. Ja, det er kort og godt alle, for man kan jo godt få et handicap, når man bliver ældre. Så jeg tror altså godt nok, at det er lidt uoverskueligt at gennemføre det.

Jeg mener så også, at familien, besøgsvenner og pårørende er vigtige hjælpere, som man ikke skal lade afløse ved sådan en lovgivning som denne her.

Med den beslutning, som vi for nogen tid siden tog om et friere valg til at bytte en ydelse af praktisk bistand ud med f.eks. en køretur til bycentret, hvis fru Hansen gerne vil købe en ny

kjole, gives i dag en større frihed, og så er vi da i hvert fald nået et stykke ad vejen med en for mig at se god ledsageordning.

For et par dage siden læste jeg i min lokale avis, som bl.a. dækker Egebjerg Kommune, at her fra den 1. april, hvor lovgivning om mere frit valg trådte i kraft, skiftede glade, tilfredse borgere ydelsen om til en tur med hjemmehjælperen; en god og en tryk ledsageordning.

I Socialdemokratiet er vi af den opfattelse, at yderligere lovgivning ikke vil gavne dem, den egentlig er tilsigtet. De allerfleste kommuner løser de her opgaver individuelt efter borgerens behov.

Med disse ord vil jeg på Socialdemokratiets vegne afvise forslaget.

(Kort bemærkning).

Aase D. Madsen (DF):

Det synes jeg altså at den socialdemokratiske ordfører kom meget, meget let om ved.

Man begynder at blande hjemmehjælpen ind i det her. Jamen næsten samtlige partier har lige under det forrige forslag om privat hjemmehjælp stået her på talerstolen og sagt, hvor besværligt det er med hjemmehjælp, og at man kan ikke få hjemmehjælp nok. Tror den socialdemokratiske ordfører virkelig, at man kan få kommunerne til at yde 15 timers ekstra hjemmehjælp om måneden til ledsageordningen?

Nu lægger man det ind i det, at det giver diskrimination til de øvrige handicappede, hvis den gruppe af meget, meget svært handicappede, som er totalt ude af stand til at bevæge sig uden at have en ledsager til at putte kørestolen ind i bagagerummet eller sådan noget, får det, men tror man virkelig, at det bliver bedre, efter man er blevet 67 år? Tror man virkelig, at de øvrige pensionister vil blive misundelige, fordi den her gruppe, som måske har været handicappet hele deres liv, bibeholder den særordning med de 15 timers ledsagehjælp?

Erik Larsen (V):

Det er jo klart, at når vi ser på forløbet af udviklingen af ledsageordningen, vil det være uforståeligt for mange, at de, når de er 67 år, ikke længere er omfattet.

Historisk set var ledsageordningen noget, der startede som et begrænset forsøg i nogle kommuner, og glæden over og succesen med ledsageordningen var så så stor, at man lavede en lovgivning om den og dermed gav alle, som havde behovet, mulighed for at få op til 15 timers led-

sagelse. I Venstre har vi været meget tilfredse med, at det blev til lovgivning. Vi synes, at det viser, at mange har glæde af det.

Når vi så står med forslaget her fra Dansk Folkeparti, vil jeg gerne tage udgangspunkt i det, som socialministeren sagde, nemlig at vi i forbindelse med pensionslovgivningen har været inde på dette spørgsmål og faktisk sikret, at nogle af de behov, som måtte være også efter det 67. år, kunne opfyldes. Endelig må vi sige, at man også kan få behovet, efter man er fyldt 67 år, og det er der også taget højde for i pensionslovgivningen.

I Århus er man ved at starte nogle forsøg op omkring spørgsmålet, og jeg synes, at det bliver spændende at se, hvordan resultaterne af de forsøg i Århus vil falde ud, og også, hvordan man vil få en naturlig kobling mellem den kommende lovgivning om de ældre og forsøget i Århus.

I Venstre er vi af den opfattelse, at vi bør afvente resultatet af de forsøg og virkningen af pensionslovgivningen.

Pia Christmas-Møller (KF):

Det Konservative Folkeparti har megen sympati for det beslutningsforslag, som Dansk Folkeparti har stillet om videreførelse af ledsageordningen efter folkepensionsalderens indtræden af præcis de grunde, som har været fremført tidligere. Der er ikke så forfærdelig megen umiddelbar logik i, at ledsageordningen bortfalder, bare fordi man bliver folkepensionist; det bliver man jo ikke mindre handicappet af.

Problemet er, at Dansk Folkeparti lægger op til en ny skævhed, nemlig den skævhed, som vil bestå i alderspensionistgruppen, for hvad med dem, der bliver handicappet, efter de er blevet alderspensionister? Skal de ikke have samme muligheder som dem, der har været handicappet hele livet eller en større del af livet?

Jeg synes, det er et problem, som vi må overveje meget grundigt, ikke mindst under udvalgsarbejdet, for det nytter jo ikke rigtig noget at løse ét problem med den ene hånd, hvis det samtidig indebærer, at man skaber et lige så stort med den anden hånd.

Vi er fulde af sympati over for tankegangen i beslutningsforslaget og vil meget gerne indgå i en konstruktiv dialog om det, men jeg kan ikke give et tilsagn om at stemme for her ved førstebehandlingen, for vi må se på de afledte konsekvenser for de øvrige alderspensionister, men vi har altså en meget, meget positiv grundindstilling til forslaget og til hele problemstillingen.

Anne Baastrup (SF):

Da vores ordfører, hr. Villy Søvnal, ikke kan være til stede, skal jeg læse hans tale:

Historisk set var SF med til at sikre ledsageordningen for yngre fysisk handicappede med servicelovens ikrafttræden. Indtil da fandtes ledsageordningen kun som forsøg i fem kommuner.

Det er selvsagt rigtigt, at ledsagebehovet ikke bliver mindre, når pensionsalderen indtræder. Spørgsmålet er, om det skal klares ved en ledsageordning eller ved hjemmehjælpen, så der ikke kommer for mange forskellige ind i den ældres hjem. Vi har selv i SF foreslået at udvide hjemmehjælpsbestemmelserne til at omfatte ledsagelse. Det mener vi fortsat er den bedste model.

Annie Lunde Hansen (CD):

Da CD's ordfører, fru Yvonne Herløv Andersen, er forhindret i at være til stede, skal jeg på CD's vegne knytte nogle kommentarer til dette forslag:

Med forslaget her ønsker forslagsstillerne at udvide den såkaldte ledsageordning, som kan ydes efter reglerne i servicelovens § 78 til personer, der ikke kan færdes alene på grund af betydelig og varig nedsat fysisk eller psykisk funktionsevne.

Der er således tale om en gruppe mennesker med en høj grad af invaliditet, og hverken invaliditeten eller behovet for ledsager bliver jo mindre, fordi man på et tidspunkt fylder 67 år.

Derfor synes vi i CD, at intentionerne i dette her forslag er rigtige, og vi har da også bemærket, at socialministeren sidste år har tilkendegivet, at man i forbindelse med revisionen af ledsageordningen senest i næste folketingsamling vil vurdere, om ordningen skal udvides til også at gælde for personer over 67 år. Denne vurdering skal ske i lyset af forsøgsordningen fra Århus. Denne vurdering synes vi at socialministeren bør iværksætte snarest muligt, for som sagt synes vi i CD, at dette forslag tager fat i et relevant problem.

Men det er jo ikke omkostningsfrit at udvide ordningen i den ønskede retning, og derfor mener vi, at forslaget bør inddrages i kommende finanslovforhandlinger.

Og så vil det jo være rart at have en undersøgelse, som kan belyse, hvorvidt der alene er behov for en videreførelse af ordningen for dem, som har fået den tilkendt, før de fyldte 67, eller om der skal etableres en model, hvor ledsagelse

kan tilbydes første gang, også efter at man er fyldt 67 år.

CD støtter et grundig udvalgsarbejde.

Anders Samuelson (RV):

Også Det Radikale Venstre kan sådan set som udgangspunkt have meget stor sympati for et forslag som dette. Problemet med forslag af den her slags er jo i bund og grund, at man ikke behøver i samme åndedrag at tage stilling til finansieringen af dem. Og det er jo det, der også gør, at jeg sådan set som radikal i meget høj grad kan tilslutte mig CD's synspunkt om, at sådan noget som det her bør tages ind i en grundlæggende prioriteringsdebat af, hvor vi ønsker at bruge vores midler.

Der er den problemstilling ved forslaget, at selv om det ser ud, som om det fjerner en skævhed, så opretter det faktisk samtidig en ny skævhed, en ny markant skævhed, som helt åbenlyst omgående vil stille os i et nyt dilemma.

Der er altså diskussionen om: Skal man have en ledsageordning, som man udvider, eller skal man satse på den hjemmehjælp, de regler, som vi har på hjemmehjælpsområdet i dag, som en løsning på problemstillingen?

Der er nok ikke noget endegyldigt svar, men i den foreliggende situation er det her forslag ikke noget, som Det Radikale Venstre kan støtte.

Frank Aaen (EL):

Enhedslisten er meget positiv over for det, der ligger i forslaget. Vi er grundlæggende imod aldersdiskrimination, og det er jo det, vi har på dette område i øjeblikket.

Vi er også enige i det, der er sagt af flere andre, at det selvfølgelig er lidt underligt, at den, der som 66½-årig får godkendt en ledsager, får det og kan beholde det, hvorimod den, der først får behovet, når vedkommende er 67½, ikke kan få det. Det er selvfølgelig ikke særlig smart, og derfor bør man kigge nærmere på forslaget. Det vil vi opfordre regeringen til, som jeg også hører at der bliver udtalt, at vi får lavet en ordning om.

Når det bliver sagt, at det koster mange penge, så er jeg ikke sikker på, at det er korrekt. For lige præcis på det her område er der ingen tvivl om, at der kan oprettes nogle arbejdspladser, som bl.a. kan varetages af personer, der ellers har svært ved at finde et job på arbejdsmarkedet.

Så derfor tror jeg sagtens, at man kan finde de hænder, der skal til. Der er jo folk, som gerne vil

lave noget, der måske som 50-årige er blevet udstødt fra arbejdsmarkedet, og som her kan løse en ganske udmærket opgave.

Derfor er jeg ikke så nervøs for den pengemæssige side af det, jeg er meget mere optaget af den menneskelige side, og derfor skal vi selvfølgelig prøve at udvide ordningen.

Men lige som det ligger, er det svært at støtte. Vi vil dog meget gerne sikre, at der kommer et skridt i den rigtige retning under alle omstændigheder.

Formanden:

Fru Aase D. Madsen som ordfører for forslagsstillerne.

Aase D. Madsen (DF):

Ja, jeg vil da gerne takke, for jeg synes, der var mange positive tilkendegivelser. Og selv om der kommer en revision i år 2002 eller 2003, havde jeg da håbet på, at vi her og nu, inden den revision kom, kunne få en fast tilkendegivelse netop om: Vil vi have den aldersgrænse fjernet, således at der ikke sker nogen aldersdiskrimination på det her område?

Men vi må se, hvad der kan komme ud af det. Ministeren gav i hvert fald ikke noget positivt tilsagn om, at ministeren ville se positivt på fjernelsen af aldersdiskriminationen.

Men når det er sagt, vil jeg gerne takke de positive ordførere, og med hensyn til finansiering giver jeg hr. Frank Aaen ret i, at der er mange ledige hænder, og det kunne jo være, at det ikke blev så dyrt. De 37,5 mio. kr., som det er beregnet til, synes Dansk Folkeparti er småpenge i denne her sammenhæng, når man tænker på, at det er de utrolig svage mennesker, det går ud over.

Men ellers vil jeg sige, at vejen er nu klar til, at regeringen kan foretage den lovændring, der skal til, som forlænger ledsageordningen, men den vej blev jo lukket. Det havde jeg håbet den ikke var blevet.

Men når man ved, hvor uendelig meget denne ordning har betydet for både de fysisk og de psykisk handicappedes livskvalitet, er der vist ingen, der rigtigt kan sætte sig ind i, hvordan det må være at miste denne ret fra den ene dag til den anden, når en venlig dame fra kommunen ringer op og lakonisk meddeler, at hun for god ordens skyld skal gøre opmærksom på, at ledsageordningen ophører med udgangen af næste måned. Sådan lød den kommunale fødselsdagshilsen til en 67-årig, der ydmyget og

dybt frustreret nu føler sig som sat i fængsel i sit eget hjem.

Hverken behovet for at komme ud til de forskellige aktiviteter, familiebesøg eller lignende bliver mindre, fordi man fylder 67 år, og det gør handicappet heller ikke, så det må være meget tungt at skulle indrette sig på, at en tilfældig fødselsdag indebærer, at man i mange tilfælde bliver henvist til ensomhed inden for hjemmets fire vægge.

Det er i øvrigt paradoksalt, at der bliver udarbejdet store, fine rapporter hvert år om handicaptilgængelighed i bl.a. de offentlige bygninger, når man så samtidig fratager en stor del af de handicappede muligheden for at benytte sig af disse gode hjælpeforanstaltninger, som er blevet etableret bl.a. på museer og i mange andre offentlige bygninger.

Loven skal revideres, som jeg sagde, i næste folketingssamling. Det ændrer jo ikke på behovet for så hurtigt som muligt at få ændret den urimelige og dybt, dybt diskriminerende aldersgrænse. Men det kunne jeg så høre af de forskellige udtalelser her, at det lader til at have lange udsigter.

Men Dansk Folkeparti anser dette forslag for at være et led i det, som jeg tror vi alle her i Folketinget kan blive enige om, nemlig at det er samfundets opgave og pligt at sørge for, at der i videst muligt omfang bliver kompenseret for handicappet. Og i den forbindelse er ledsageordningen en mulighed for at opretholde kontakten med det liv, der leves uden for hjemmets fire vægge, af uvurderlig betydning. Og det har ikke noget med alderen at gøre.

I øvrigt håber jeg, at ordførerne nøje har læst henvendelsen fra landsretsdommer Holger Kallehauge, der er formand for PTU. Han kan jo meget bedre end jeg sætte ord på, hvor meget ledsageordningen betyder for de handicappede. Derfor kan jeg ikke forstå, at man kommer så meget ind på det diskriminerende i forhold til dem, som bliver 67 år og ikke har et handicap.

Holger Kallehauge fra PTU siger, at PTU anser det for at være en sælsom form for ligestilling at fratage et mindretal med et ubestridt aktuelt ledsagebehov deres ledsageordning for at beskytte en anden og større gruppe – alle ældre over 67 år, hvoraf kun nogle vil få et lignende behov – mod en forskelsbehandling. En ligestilling, som kun kan etableres ved at berøve alle over 67 år retten til at komme ud af egen bolig, fortjener ikke anerkendelse. Det har ikke noget med positiv ligestilling at gøre.

Men som sagt: Jeg håber, at vi alligevel i udvalget kan se på det og eventuelt komme frem til nogle løfter om, at man i hvert fald vil se på denne aldersdiskrimination, når loven skal til revision. For jeg kan jo godt se, at der ikke er mulighed for, at man meget hurtigt laver et lovforslag, således at vi får loven på plads inden revisionen.

Hermed sluttede forhandlingen, og forslaget overgik derefter til anden (sidste) behandling.

Afstemning

Formanden:

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Socialudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Op- hold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

20) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 133:

Forslag til folketingsbeslutning om ændring af efterlevelseshjælp og efterlevelsespension.

Af Aase D. Madsen (DF) m.fl.
(Fremsat 28/2 2001).

Sammen med denne sag foretoges:

21) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 134:

Forslag til folketingsbeslutning om ændring af tidspunktet for ophør af udbetaling af pension.

Af Aase D. Madsen (DF) m.fl.
(Fremsat 28/2 2001).

22) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 135:

Forslag til folketingsbeslutning om genindførelse af det dobbelte personfradrag for efterlevende ægtefælle.

Af Klaus Kjær (DF) m.fl.
(Fremsat 28/2 2001).

Forslagene sattes til forhandling.

Forhandling

Socialministeren (Henrik Dam Kristensen):

Beslutningsforslag nr. B 133 om ændring af efterlevelseshjælp og efterlevelsespension er et af tre forslag, som Dansk Folkeparti har fremsat for at tilbageføre de ændringer, som blev gennemført i forlængelse af finanslovforliget for 2000.

Forliget resulterede blandt andet i indførelse af efterlevelseshjælp og ophævelse af efterlevelsespension, og det er altså disse regler i forbindelse med dødsfald, der skal være, som de var indtil den 1. april 2000.

Forslaget vil have store negative konsekvenser. Ved at afskaffe efterlevelseshjælpen mister en masse mennesker en ret, de har i dag. Det være sig efterlønsmodtageren, der mister sin ægtefælle, eller pensionisten eller den unge butiksassistent, der mister sin samlever.

Det var nogle af de grupper, som førhen ikke kunne få hjælp fra det offentlige, når de mistede deres kære, men fik denne mulighed ved indførelsen af efterlevelseshjælpen. Før var det nemlig kun pensionistægtespar, der levede sammen, der kunne få en ydelse ved den andens bortgang. Og det er efterlevelsespensionen, som efter beslutningsforslaget skal genindføres.

Forslaget fra Dansk Folkeparti ville kunne betyde, at efterlevende efterlønsmodtagere, samlede pensionister og en række andre grupper mister op til 10.000 kr., hvis det vedtages. Jeg skal understrege, at de gifte pensionister ikke mister retten til en ydelse i forbindelse med ægtefælles dødsfald ved den lovændring, der trådte i kraft pr. 1. april 2000. Det, der skete, var, at der i stedet for efterlevelsespension blev indført et indtægts- og formuekriterium, som gjorde, at de dårligst stillede pensionister, eksempelvis dem, der kun har en folkepension og ATP, fortsat kunne få en ydelse.

Dansk Folkeparti har ud over beslutningsforslaget om tilbageførelse af regler om efterlevelseshjælp og efterlevelsespension også stillet forslag om at neutralisere virkningen af lovforslag nr. L 138.

Virkningen af L 138 er, at pensionsudbetalingen ophører dagen efter, at pensionisten er afgået ved døden. Efter de regler, der gjaldt indtil den 1. april 2000, ophørte udbetalingen af pensionen først ved udgangen af den måned, hvori pensionisten døde. Baggrunden for ændringer af reglerne om pensionsudbetaling var at harmonisere reglerne for ophør af udbetalte overførselsindkomster ved dødsfald, idet udbetalin-